

KAPITOLA 1

When

Zlepšuju lidem životní úroveň – aniž bych se musela hrabat v jejich duši nebo jim předepisovat léky. Je to fajn pocit, abych řekla pravdu. Pracuju jako masérka a docházím za lidmi domů, nebo kamkoliv si přejí. To je další věc, kterou na své práci miluju; nemusím ji vykonávat na stejném místě. Agentura, pro niž pracuju, Elite Massage, sídlí v centru, kam se jednou za měsíc chodím hlásit a doplnit si pomůcky. Když jsem se tam zastavila dnes odpoledne, moje šéfka Trina pro mě měla novinku.

„Pokud by ti to zítra časově vyšlo, přidala bych ti do harmonogramu ještě jednu zakázku,“ oznámila mi.

„Kde to je?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si do batohu skládala masážní oleje.

„Brookline. A požádal přímo o tebe.“

Zarazila jsem se. „Kdo?“

„Jmenuje se Dax Moody. Slyšelas o něm?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Vůbec.“

„No, prověřila jsem ho. Je bezúhonný.“

Trina vždy zkontroluje, jestli nemají klienti záznam v trestním rejstříku. Vážím si toho, vzhledem k tomu, že většinou chodím k nim domů a jsem s nimi sama.

„Taky jsem si ho vygooglila a našla jsem webovky jeho firmy,“ pokračovala. „Vlastní investiční společnost.“

Dax Moody. Hm... nevím. „Asi mě někdo doporučil.“

Trina ukázala na monitor. „Podívej se na jeho nemovitost. Tady žije.“ Vyhledala Google Earth a zaostřila na dům. Byl to velká cihlová stavba s ozdobným kovovým plotem.

„Páni,“ řekla jsem.

„Jo. Mohla by sis na sebe vzít něco hezčího než to tričko a roztrhané džíny.“ Mrknula na mě. „Viš, třeba je single.“

„Jsem si jistá, že pokud žije v takovém domě a v Brookline, není single. Ale to je jedno. Netvrdí se, že práce se nemá míchat se soukromím?“

Pokrčila rameny a oddálila dům na mapě. „Viš, co se říká o pravidlech.“

Druhý den jsem zaparkovala před rozsáhlou nemovitostí a nechápala, odkud se vzali ti motýlci v břiše. Už jsem s movitými klienty pracovala. Ovšem na tomhle doporučení bylo něco zvláštního. Jenže jsem netušila co.

Brookline se nacházel hned za Bostonem a centrem jezdila tramvaj. Vzhledem k sousedství s bostonskými univerzitami bylo okolí plné studentů a bohatých profesionálů. Ulice, kterou jsem navštívila, byla jedna z těch tišších, lemována nádhernými domy a nedaleko od místa, kde žije několik hráčů NFL.

Listy stromů hrály všemi barvami, důkaz, že podzim byl v plném proudu. Podívala jsem se na dvoupodlažní

cihlový dům a všimla si staré Toyoty Camry, která se tam vůbec nehodila.

S taškou přes rameno a skládacím masérským lehátkem jsem zamířila k velkým černým dveřím ozdobeným věncem z podzimního listí. Zazvonila jsem a nervózně čekala.

Dveře mi otevřela žena středního věku v khaki kalhotách a pěkném svetru s volným rolákem. *To musí být paní Moodyová.*

Podívala se na mé skládací lehátko a na mě. „Můžu vám nějak pomoci?“

Odkáslala jsem si. „Ano. Přišla jsem za panem Moodym. Na dvanáctou hodinu mám domluvenou masáž.“

Žena přimhouřila oči a pousmála se.

Je na tom něco k smíchu?

„No... dobře.“ Pokynula, abych vešla. „Počkejte v předsíni.“

„Děkuju.“

Odložila jsem těžké lehátko a šla si prohlédnout velkou zarámovanou fotografii na zdi. Byla na ní žena ve svatebních šatech. Pozadí vypadalo jako z Las Vegas. V tu chvíli jsem si uvědomila, že žena, která mi otevřela, není manželka mého klienta. Žena na fotografii se ohlížela přes rameno a záda jí zdobily dlouhé blond vlasy. Taky držela malý puget růží v levandulové barvě. Byla krásná.

Paní se vrátila a přerušila moje myšlenky. „Zdá se, že jste si spletla hodinu. Pan Moody tvrdí, že schůzka má být v jednu?“

Sevřel se mi žaludek. „Proboha, počkejte, podívám se.“ V mobilu jsem zkontrolovala termín. Měla pravdu. Jak jsem se mohla splést? Zastrčila jsem mobil zpět do kapsy. „Opravdu jsem si spletla čas. Mrzí mě to. Přijdu později.“

Jakmile jsem se otočila k odchodu a zvedla lehátko, ozval se za mnou hluboký hlas. „Zadržte.“

Ohlédla jsem se a spatřila vysokého, polonahého muže, který si otíral pot z čela malým bílým ručníkem. Měl vypracované svaly na břicho a jeho tělo vypadalo neskutečně.

Tohle je Dax? Čekala jsem někoho staršího. Tenhle chlap vypadal, jako kdyby vypadl z obálky GQ. Muselo mu být maximálně kolem třiceti a měl světle hnědé vlasy. Měl na sobě černé kalhoty; zvláštní volba pro cvičení a jeho opálená kůže se leskla potem.

„Můžeme se na to vrhnout hned,“ řekl.

Polkla jsem. Představa, že na něj budu sahat, mě najednou znervóznila. Ovšem musela jsem se vzpamatovat, protože to byla moje práce. Ale ty bláho. Byl žhavý. Tahle schůzka měla přijít s varováním.

„Jste si jistý? Nevadí mi přijít později. Je to moje chyba.“

„Ano, to vím. Ale když už jste tady, ať to máme za sebou.“

Ať to máme za sebou? Masáž má být příjemná a uvolňující zkušenost. „Dobře. Tak mi jen povězte, kam mám jít.“

Dax na mě chvíli civěl a pak pronesl: „Do mé pracovny.“

Polkla jsem a přikývla. „Dobře.“

„Já vám to vezmu.“ Natáhl se pro masérské lehátko a pak zamířil chodbou dál.

Jeho hospodyně mi věnovala pobavený výraz. Pořád jsem nechápala, co jí na tom všem připadalo vtipného.

Zatímco jsem ho následovala, cítila jsem závan kolínské a mohla jsem obdivovat jeho záda. Tenhle chlap evidentně hodně cvičí. Což mě přimělo k otázce... Čeká snad, že ho budu masírovat zpoceného?

Když jsme vešli do jeho pracovny, sdělil mi: „Tady si můžete připravit věci.“

„Vaší hospodyni připadá vtipné, že tady jsem.“

„No, já si obvykle masáž neobjednávám. A nepotvrdil jsem jí, že přijdete. Pořád mi opakuje, že bych se měl občas odreagovat. Asi si myslí, že jsem si dal konečně říct.“

„Aha.“ Zastavila jsem se. „Mimochodem, já jsem Wren McCallisterová. Ale to asi víte, když jste si mě vyžádal?“

Tenhle komentář ignoroval a místo toho pověděl: „Než si připravíte věci, půjdu se osprchovat.“

„Jasně.“ Usmála jsem se.

Vděčná, že jsem na chvílku o samotě a nebudu masírovat zpoceného člověka, jsem úlevně vydechla a rozhlédla se. Ty jo. Jedna část místnosti byla celá pokrytá knihovnamy. Jeho dřevěný stůl byl obtěžkaný hromadami papírů. Velká okna vpouštěla dovnitř dostatek slunečního světla a poskytovala překrásný výhled na podzimní atmosféru. Skoro celou podlahu pokrýval pestrobarevný koberec – nejspíš perský. Jen ta pracovna byla velká asi jako polovina mého bytu.

Když jsem rozložila masérské lehátko a postavila ho do rohu, prohrabávala jsem se svou zásobou olejíčků a přemýšlela, který by pro něj byl nejvhodnější. Jaká vůně je temně zastrašující? Rozhodla jsem se pro vanilku – kouřová a tajemná.

Dax se vrátil asi o deset minut později. Nic neřekl a jen se na mě podíval. Jeho vlasy byly vlhké a převlékl se do bílého trička, které mu dokonale padlo. Měl na sobě ty samé černé kalhoty, nebo jim možná byly pouze podobné.

Zaujal mě zvuk startujícího auta. Podívala jsem se z okna. Vůz, který parkoval na příjezdové cestě, couval.

Je to ta hospodyně? Pokud by odjela, zůstali bychom s Daxem sami. Nikoho jiného jsem v domě nezaregistrovala. Jeho manželka musela být v práci nebo na pochůzkách. Mají děti? Začala jsem si říkat, jestli bych se měla něčeho obávat, vzhledem k podivnému chování mého klienta. Nezdálo se, že by mě tu rád viděl.

„Můžeme začít?“ vypravila jsem ze sebe.

Vykročil ke mně a překřížil paže. „Já nevim.“

„Vy nevíte?“

„Mám pochybnosti,“ podotkl.

Rozpačitě jsem zamrkala. „Kvůli mně?“

„O masáži. Asi to byla chyba.“

Jakmile jsem si uvědomila, že on je ten, kdo váhá, trochu se mi ulevilo.

Byla jsem ale zmatená. „Už jste byl někdy na masáži?“

„Ne.“ Podíval se z okna a pak zpět na mě. „Nebyl.“

Polkla jsem. „No, je to vlastně jednoduché. Jen se položíte na břicho a od té chvíle to převezmu já. Nemusíte dělat vůbec nic.“

„No, *musím* se vzdát kontroly?“

„Ano, to je podstata věci.“

„V tom nejsem dobrý.“ Naklonil hlavu. „Co přesně děláte?“

„Já... budu stát vedle vás a masírovat vás rukama a budu se snažit věnovat převážně zatuhlým svalům.“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Chci se zeptat, co *děláte*. Tohle je opravdu vaše práce?“

To má být urážka? „Ano. Po univerzitě jsem si udělala masérský kurz. Práci maséra nemůžete dělat jen okrajově. Je to ve všech ohledech naplňující práce,“ odpověděla jsem defenzivně.

„Nenaznačoval jsem, že není.“ Hrál si se svými holkami, které nejspíš stály víc než moje auto.